Onweer

De zunne ston stille aan de locht. Hoog boven Sibke en Appie dij doar wied beneden heur nog aal steveg deurstapäen.
t Was midden op de middag. De zunne luit zok n indje zakken. En de wolken om heur tou zakden mit heur mit.
Sibke en Appie zwegen. Ze wazzen aan t dinken. Of meschain was Sibke wel aan t dreumen, wel wait... en meschain Appie ook wel.
'Ik krieg zere poten,' zee Sibke inains en t heurde of ze t sikkom nait zeggen dus.
'Gain wonder, wicht,' zee Appie. 'Nog even volholden. Wie mouten nait stoppen, want wie kriegen onweer. Ik heur gerommel in de verte.'
'Dat bin ik,' zee Sibke n beetje verdraiteg.
'Hè, wat? Doe?'
'Ik rommel.'
'Nee, toch,' zee Appie verschrikt. 'Dat mout nait, Sibke. Doe moust nait rommeln. Loat mie ais heuren din.'
Appie kroop onder Sibke en draaide zien linkeroortje omhoog. Doar kon e t beste mit heuren, mit zien linkeroortje.
'Joa, hur,' zee e. 't Is zo. t Liekt wel of t doar boven dundert.Wat nou!'
'Eten,' zee Sibke. 'Ikke din. Eten.'
'Dat kin. Gras in overvloud op slootswale.'
'Bedankt, Appie,' zee Sibke. 'Dat zel ik doun.'
En dou zag de zunne, hou de Siberische kou ofsluig noar slootswale, heur roze tonge om de sappege grasspieren sluig en gezelleg aan t groazen was. De vogels keerden weeromme en gingen op poaltjes zitten.
'Wie wachten wel even,' tsjilpden ze. 'Wie hebben ale tied. De leste aaichies binnen net uutkomen. Ons wiefies zitten ons jongen te vouem.'
'Tja, Sibke, wicht,' zee Appie. 'Eet mor lekker.'
'Prima,' mommelde Sibke mit volle bek.
Geweldege toesten gras verdwenen in heur moage. Overaal op slootswale kwammen koale plekken.
'Dat komt wel weer in orde,' zee Appie dij verstand haar van koale plekken. 'De netuur redt zok wel.'
Hai ging op zien lief in t gras liggen en keek aandachteg noar de rode kloavertjes dij mit koppies as vuur op heur steeltjes stonden.
'Dit binnen de alermooiste bloumpies,' zee e. 'Bloumpies as rode ballonnechies.'
'Doar heb ik nooit zo op let,' zee Sibke.
Dou ze heur lief dik en rond haar, stapde ze weer op de weg.
'Zat?' vruig Appie.
'Zat,' zee Sibke.
'Wieder,' zee Appie. 'Ratsekidee.'
Doar gingen ze weer hin. De vogels sluigen heur vleugels uut en zweefden veur heur aan.
'Sibke is zat worden,' ruipen ze. 'Wat n gelok.'
En dat was t ook. t Gerommel was vot. Kon Appie zok ook nait meer vergizzen.
'Dammeet,' zee e, 'sloag we linksof n zandloane in. Dat mout wel, want doar mout we hin.'

'Dat is goud,' zee Sibke.
Woar ze hingoan zollen, Sibke en Appie? Tja ... Eh ... Persies ... Prima ... Prima aine, prima twije, prima dr. ..

Auteur: Gré van der Veen
Uit: De Siberische Kou (1990)